

Política | Actualitzat el 04/05/2020 a les 11:18

80 anys del Front Nacional de Catalunya, la voluntat de no rendir-se

En la vigília de la caiguda de París a mans dels nazis, un grup d'exiliats catalans es van aplegar per crear una organització de combat

Un grup de membres del Front Nacional, amb Joan Cornudella al mig, el 20 d'abril del 1969 a Sant Andreu de Llavaneres. | Comissió dels 80 anys del FNC.

Tal dia com avui, a l'immoble del número 39 del carrer Marais de París, es va crear "L'organització", l'embrió del que dos anys més tard seria el Front Nacional de Catalunya. Era el 4 de maig del 1940 i faltava un mes perquè l'exèrcit alemany entrés a la capital francesa. Tot un món s'ensorrava. Pels exiliats catalans, que havien hagut de marxar del seu país davant la victòria franquista, la França republicana ja no era un refugi segur. Creure en el futur semblava només un acte de fe. Però tot i així, un grup de catalans va decidir passar a l'acció.

El Front Nacional de Catalunya va convertir-se en una organització molt activa dins de l'oposició antifranquista. Els seus ideals eren la llibertat i la independència de Catalunya, i la defensa d'una democràcia socialment avançada. Per assolir-ho, es van aplegar persones de procedències diverses, des de Nosaltres Sols a Estat Català: Joan Cornudella, Antoni Andreu i Abelló, Jaume Martínez Vendrell, Daniel Cardona, Joan Massot...

En els anys de la Segona Guerra Mundial, el seu vincle amb els serveis d'intel·ligència aliats van ser molt estrets, especialment amb el britànic. L'enemic era comú: el nazisme i el feixisme. Militants del Front van col·laborar en les xarxes de suport aliades i van ajudar que 800 persones, entre ells molts jueus, fugissin de l'Europa ocupada pels nazis.

El coronavirus ha impedit que un seguit de militants recordessin a París aquell esdeveniment. Però un grup de fundadors ha llançat un manifest on recorden la lluita antifeixista (<https://www.fnc.cat/>) i que el Front "va ser l'arbre del qual nasqueren les organitzacions de l'esquerra independentista:

Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), PSAN-p, Independentistes dels Països Catalans (IPC), Comitès de Solidaritat amb els Patriotes Catalans (CSPC), Moviment de Defensa de la Terra (MDT), que amb el seu combat han permès la persistència de la nació". I recorden el fill conductor que porta dels que no es van rendir el 1939 als que van fer possible les urnes de l'1 d'octubre.

"Quan es fongui la neu dels Pirineus..."

Pels fundadors del Front, hi havia el convenciment que la derrota de Hitler suposaria també la caiguda de Franco. La frase que un dia va pronunciar Martínez Vendrell als peus del Canigó els animava: "Quan es fongui la neu dels Pirineus, tornarem a entrar a casa". La realitat va anar per una altra banda. Però les accions dels militants del Front van ser sempre agosarades i superaven a les autoritats franquistes, com va ser penjar la senyera en llocs ben visibles en plena dècada dels quaranta, com a la Sagrada Família o a l'aeri del port de Barcelona.

En el context bèl·lic del moment, el Front va crear una secció militar molt activa. Alguns actes seus van ser espectaculars, com col·locar un explosiu al Monument de la Victòria o fer esclatar una bomba a les oficines del sindicat estudiantil falangista a Barcelona, el sòrdid SEU.

Oriol Falguera: "Recordar el Front és fer-ho de la voluntat de no rendir-nos mai"

El Front Nacional va dissoldre's el 1990 i es va integrar dins d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però el seu esperit resta ben viu en els que en un moment o altre de la seva vida en van formar part. Oriol Falguera, membre de la Comissió dels 80 anys, explica a **NacióDigital** l'essencial del seu llegat: "Recordar el Front és fer-ho de la voluntat de no rendir-nos mai. Crec que això resumeix l'esperit del Front".

Falguera rememora el moment de la fundació de "L'organització" en aquell París en vigílies de ser ocupat: "Pels que poden veure el present amb pessimisme no està de més recordar aquell 1940, quan no era només Catalunya la que havia caigut, sinó tot Europa que amenaçava d'esberlar-se sota el feixisme. Allò sí que era per ser pessimista i, malgrat tot, un grup de gent es va mobilitzar contra tota la negror".